

[Brusvang.]

skøn fortrinligt oplysningsarbejde. Jeg ved, der i øjeblikket er kraftige sparebestræbelser i gang her i tinget. Vi har forståelse for disse, men vi finder altså fra centrum-demokraternes side, at det statstilskud, der ydes til dette oplysningsarbejde, ville det være helt forkert at stryge på indeværende tidspunkt. Det ville også gøre et meget dårligt indtryk på det øvrige Europa, om man nu trak gultvæppet bort under de oplysningsorganisationer, som i sin tid var med til at give den fornødne oplysning, for at vi fik den fornødne accept af, at vi gik ind. Hvis vi, straks vi var kommet ind, lukkede det hele, kunne det opfattes som om en sådan oplysningsvirksomhed ikke længere var nødvendig og ønskelig. Den er i høj grad ønskelig.

Jeg vil gerne pege på et punkt, hvor jeg mener at den bør udbygges. Det er ikke fordi jeg efterlyser flere kontorer eller flere brochurer eller højere statstilskud, men der findes en europæisk oplysningsvirksomhed i udlandet, som er meget lidt kendt her i Danmark. Jeg tænker her på den undervisningsvirksomhed først og fremmest for unge mennesker, som finder sted ved de europæiske uddannelsescentre, ikke mindst i Tyskland, som har en række heraf, og som yder meget store statstilskud til disses drift. Man skal bogstaveligt talt for at komme med på disse centre kun betale rejseudgifter. På disse centre har unge mennesker lejlighed til en selvelevelse af Europa, et samvær med andre unge fra andre EF-lande, men sandelig også i rigt mål — det har jeg selv haft den glæde at opleve — mulighed for at træffe repræsentanter for Østeuropa, som med stor interesse har deltaget i debatten om europæiske spørgsmål.

Da jeg ikke kan tillade mig for indeværende at stille forslag om øgede statsudgifter, vil jeg her pege på, at ministeren for kort tid siden med glæde fremhævede de 4 mia kr. til landbruget. Det misunder vi ikke landbruget; vi mener, det er fuldt ud fortjent, at det endelig er kommet i en situation, hvor det konkurrerer på lige vilkår. Men nu er det altså det erhverv, som formentlig har haft den største fordel, og derfor kunne det måske være rimeligt at overveje, om dette erhverv og andre erhverv, der delvis er i samme situation, ville være villige til at

yde tilskud til et sådant formål gennem deres respektive organisationer. Der sidder jo her i salen folk, som har givet udtryk for, måske ikke lige dette synspunkt med tilskud fra organisationerne, men i hvert fald det synspunkt, at vi havde brug for mere information. Det har hr. Arne Christiansen givet udtryk for, og med den forbindelse, hr. Arne Christiansen har til disse organisationer, håber jeg, at disse synspunkter må blive videregivet med anbefaling.

Endelig vil jeg vende mig til et internt folketingsanliggende, nemlig spørgsmålet om den behandling af markedsproblemerne, som finder sted i markedsudvalget. Jeg fremkommer med disse bemærkninger med al respekt at melde og i al høflighed. Jeg er klar over, at jeg som nyt medlem skal være meget forsigtig på dette område; derfor må man altså ikke tage disse bemærkninger for andet, end hvad de er, en beskrivelse af, hvordan et nyt medlem har følt dette at komme i markedsudvalget.

Jeg må sige, at oplevelsen har været lidt af en skuffelse.

Når man ser på bestemmelserne om, hvad vi skal beskæftige os med i markedsudvalget, så står der jo, at det er dér, regeringen skal have sit forhandlingsmandat. Som hr. Tillisch beskrev det for lidt siden, sker det på den måde, at regeringen fremkommer med et forhandlingsoplæg, og hvis der ikke er et flertal imod dette forhandlingsoplæg, så er det godkendt, at regeringen forhandler på det grundlag. Nu skulle man jo tro, at alle var interesseret i at give regeringen den bedst mulige fuldmagt. Måske tager jeg fejl, men jeg har nærmest det indtryk, at mange bestræbelser retter sig mod at begrænse og beskære den fuldmagt mest muligt, og det kan ikke være rigtigt, når betænkningen af 29. marts 1973, som er grundlaget for vort arbejde, udtrykkelig siger, at når regeringen rådfører sig med dette udvalg, så sker det med det sigte, at der skal tages et ligeligt hensyn til folketingets indflydelse og respekten for regeringens forhandlingsfrihed. En regering må vitterligt i varetagelse af dette lands interesser have et vist albuerum og må så komme hjem af og til og sige: all right, vi har måske overskredet den fuldmagt, som klart blev aftegnet med en grænse dér, men vi gjorde det, fordi vi samtidig opnåede en fordel, som vi anså for